

Arrest

nr. 278 647 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 17 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. KNALLER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2022 werd ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:
"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw, die verklaart te heten;
[...]

In voorkomend geval, ALIAS: [alias]

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL genomen van de overtreding:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, en meer in het bijzonder van het beginsel van grondigheid, evenredigheid, voorzichtigheid en voorzorg, van het beginsel van behoorlijk administratief beheer, dat vereist dat alle besluiten gebaseerd zijn op legitieme en wettelijk toelaatbare redenen en het beginsel van materiële motivatie;*
- gebrek aan oorzaken en motieven.*

GEZIEN, de tegen in de bestreden handeling aangeeft dat:

"Hierbij deel ik u mee dat u opgeroepen werd om zich op 17.11.2020 aan te melden op onze diensten teneinde gehoord te worden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Daar u binnen de vijftien dagen geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping wordt de afstand van uw verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

Derhalve maak ik u een bevel om het grondgebied te verlaten over.

(...)"

TERWIJL de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen verplichten het bestuursorgaan zijn handelingen te rechtvaardigen;

Dat deze motiveringsplicht "waaraan het bestuursorgaan is gebonden, de adressant van het besluit in staat moet stellen te weten op welke gronden het berust, zonder dat het gezag echter gehouden is de redenen voor deze patronen toe te lichten. Het volstaat dus dat de beslissing duidelijk en ondubbelzinnig de motivering van de auteur ervan weergeeft, zodat de adressant van de beslissing de motivering ervan kan begrijpen en, indien nodig, deze in het beroep kan aanvechten en, aan de bevoegde rechtbank, om haar controle in dit verband uit te oefenen" (RVV, n° 129.161, 11 september 2014; RVV, n° 259.379, 13 augustus 2021) (onze onderlijning).

Dat volgens het administratieve dossier van verzoekers, verzoekers verzoek om internationale bescherming, ingediend op 7 oktober 2020, op 11 december 2020 zou zijn afgesloten vanwege het

uitblijven van een reactie van verzoekers op de uitnodiging die hem werd gestuurd om een persoonlijk interview op 16 november 2020;

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoekers dat het verzoek om internationale bescherming nu bijna 1 jaar en 3 maanden is afgesloten;

Dat de verzoekende partijen nooit door de tegenpartij op de hoogte zijn gesteld;

Dat dit wordt bevestigd door het feit dat de oranje kaarten van verzoekers zijn verlengd tot 14 februari, dat wil zeggen ruim na de datum waarop hun verzoek om internationale bescherming werd afgesloten (stukken 3, 4 en 5);

Dat het uiteindelijk meer dan een jaar na de indiening van dit verzoek om internationale bescherming, op 20 januari 2022, is dat de tegenpartij een bevel tot het verlaten van het grondgebied neemt (bijlage 13);

Dat in casu geen enkel element van de bestreden handeling het mogelijk maakt te begrijpen waarom deze niet eerder door de tegenpartij is genomen;

Dat het verzuim van tegenpartij om haar motiveringsplicht na te komen, getuigt van de desinteresse van de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van het lot van verzoekers;

Dat deze desinteresse ook wordt begrepen door de verlenging van de oranje kaarten van verzoekers tot 14 februari 2022, ook al zou de procedure voor internationale bescherming meer dan een jaar eerder zijn afgesloten;

Dat verzoekers geen uitleg krijgen over de redenen voor deze bijzonder en abnormaal lange vertraging tussen de afsluiting van de procedure en het einde van de geldigheid van de oranje kaarten;

Dat deze situatie tot gevolg had dat bij verzoekers het gewettigde geloof werd gewekt dat hun verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was en dat er nog geen beslissing in hun dossier was genomen;

Dat een dergelijke overtuiging met name wordt verklaard door het feit dat verzoekers totaal niet op de hoogte zijn van de voortgang van de procedure voor internationale bescherming, met inbegrip van het feit dat het niet bijwonen van een persoonlijk onderhoud automatisch leidt tot sluiting ervan;

Dat het evenredigheidsbeginsel vereist dat de tegenpartij de belangen afweegt alvorens een beslissing te nemen;

Dat het tijdsverloop tussen de afsluiting van de procedure voor internationale bescherming door de tegenpartij en de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten en de kennisgeving ervan aan de verzoekende partijen heeft bijgedragen tot hun integratie in België ;

Dat de eerste sollicitant aldus lange tijd kon werken en een kring van sterke en diepgewortelde sociale relaties in België kon opbouwen;

Dat ook uit de stroom van de abnormaal lange periode blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in bijna 1 jaar en 3 maanden geen enkele keer heeft geïnteresseerd in het lot van verzoekers;

Uit deze feiten volgt dat de tegenpartij niet echt de wens had om verzoekers te dwingen het Belgische grondgebied te verlaten;

Dat verzoekers niet mogen lijden onder de fouten die de administratie heeft gemaakt bij het onderzoek van hun situatie;

Dat onder deze omstandigheden het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten volkomen onredelijk is en neerkomt op een onevenredige inmenging in het leven van de verzoekers;

Dat het voordeel van de tegenpartij niet in verhouding staat tot de schade die verzoekers nu lijdt;

Dat de in de bestreden beschikking aangevoerde motivering de niet-naleving van het voor de Belgische overheid bindende evenredigheidsbeginsel niet kan rechtvaardigen;

Dat de bestreden handeling dus in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het beginsel van gewettigd vertrouwen en het evenredigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid en meer in het bijzonder het beginsel van grondigheid, evenredigheid, voorzichtigheid en voorzorg, het beginsel van goed bestuurlijk bestuur dat vereist dat elk besluit gebaseerd is op legitieme en wettelijk toelaatbare redenen en op het principe van materiële motivatie;

Dat de bestreden handeling derhalve nietig moet worden verklaard.”

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoekster het determinerend motief van het bestreden bevel, met name dat zij niet beschikt over de documenten zoals vereist door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet betwist. Op basis van deze vaststelling ging verweerder over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het tweede middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoekster wijst erop dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 oktober 2020. Het verzoek van verzoekster werd op 11 december 2020 afgesloten aangezien verzoekster geen gevolg gaf aan de oproeping die haar verstuurd werd op 3 november 2020. In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij nooit kennis nam van deze oproeping en dat zij daarom veronderstelde dat haar verzoek nog hangende was. Verzoekster voert aan dat het één jaar en drie maanden duurde vooraleer verweerder is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze manier van handelen getuigt volgens verzoekster van een desinteresse. Verzoekster betoogt dat verweerder niet echt de wens had om verzoekster te dwingen om het grondgebied te verlaten. De desinteresse van verweerder blijkt volgens verzoekster ook uit het feit dat haar attest van immatriculatie verlengd werd tot 14 februari 2022, hoewel haar verzoek om internationale bescherming afgesloten werd in 11 december 2020.

De Raad dient te herhalen dat verzoekster niet ontkent dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden geen houder was van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster verduidelijkt niet waarom het feit dat haar verzoek om internationale bescherming al meer dan een jaar afgesloten was of dat haar attest van immatriculatie verlengd werd, verweerder verhindert om deze vaststelling te maken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL genomen van de overtreding:

- artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;*
- Artikel 13.2 van het Internationaal Verdrag inzake milieu-, sociale en culturele rechten; artikelen 22 en 24 van de Grondwet;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*

- de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid en meer en meer in het bijzonder het beginsel van grondigheid, evenredigheid, voorzichtigheid en voorzorg, het beginsel van behoorlijk administratief beheer dat vereist dat alle beslissingen gebaseerd zijn op legitieme en wettelijk toelaatbare redenen, het beginsel van materiële motivering en het beginsel dat de administratie moet beslissen met inachtneming van alle elementen van de zaak;
- kennelijke beoordelingsfout;
- gebrek aan oorzaken en motieven.

Eerste tak

GEZIEN, de bestreden handeling als volgt wordt gemotiveerd:

[...]

TERWIJL artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

“Bij het nemen van een uitzettingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

Dat privé- en gezinsleven ook wordt beschermd op grond van artikel 8 van het EVRM, volgens welke:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn correspondentie.
2. Er mag slechts inmenging van een overheidsinstantie in de uitoefening van dit recht plaatsvinden voor zover deze inmenging bij wet is voorgeschreven en een maatregel vormt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de veiligheid van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn -het zijn van het land, de handhaving van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. » ;*

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Conka v. België* van 5 februari 2002 dat:

*“De vereisten van artikel 13, zoals die van de andere bepalingen van het Verdrag, zijn van de orde van garantie, en niet van eenvoudige goodwill of praktische regeling. Dit is een van de gevolgen van de rechtsstaat, een van de fundamentele beginselen van een democratische samenleving, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (zie, mutatis mutandis, *Iatridis v. Griekenland* [GC], nr. 31107/96, §58, EVRM 1999-II). »*

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit uitgangspunt consequent toepast en oordeelt dat:

*“Gezien het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van de garantie zijn en niet van eenvoudige goodwill of praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, *Conka 1 België*, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (RV 22 december 2010, nr. 210.029), anderzijds is het aan de bestuursorgaan ertoe verplicht, alvorens een besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, al naar gelang de omstandigheden waarvan het op de hoogte is of behoort te zijn. (Zie bijvoorbeeld RVV, arrest nr. 98 175 van 28 februari 2013);*

Dat indien uw Raad van oordeel kan zijn dat er in de onderhavige zaak geen sprake is van inmenging en dat het daarom niet nodig is om paragraaf 2 van artikel 8 van het bovengenoemde Verdrag in casu toe te passen, aangezien het niet gaat om een intrekking van het recht van woonplaats neemt niet weg dat tegenpartij op grond van de op hem rustende positieve verplichting de betrokken belangen moet afwegen;

*Dat inderdaad, in het geval dat er geen inmenging is, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat het passend is om de situatie te onderzoeken vanuit het oogpunt van de positieve verplichting van de staat en te bepalen of deze verplicht is om de schorsing goed te keuren om om het privé- en/of gezinsleven in stand te houden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38);*

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat “in de context van zowel positieve als negatieve verplichtingen, de Staat een eerlijk evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap als geheel.” (EHRM, arrest 50435/99 van 31 januari 2006, zaak Rodrigues da Silva en Hoogkamer v. Nederland, §39);

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heelt geoordeeld dat:

“Voor zover niet wordt betwist dat het om een eerste bekentenis gaat, kan niet worden aangenomen dat de bestreden handeling een inmenging in het privéleven inhoudt. Er moet echter worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het onderhoud en de ontwikkeling van diens privéleven mogelijk te maken. Om de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor de staat voortvloeien uit artikel 8, § 1, van het EVRM, moet eraan worden herinnerd dat de omvang van de verplichtingen voor een staat om familieleden van de aldaar verblijvende personen op zijn grondgebied toe te laten, varieert op de bijzondere situatie van de betrokkenen en het algemeen belang (zie o.a.: Abdulaziz, Cabales en Balkandi v Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985 en recentelijk Osman v. Denemarken, n°38058/09, §54, 14 juni 2011) . ” (RVV, arrest nr. 78278 van 29 maart 2012);

Uit het voorgaande volgt dan ook dat tegenpartij door middel van de motivering van haar beslissing moet aantonen dat zij voornoemd grondig onderzoek heeft uitgevoerd en dat zij alle voor de oorzaak relevante elementen in overweging heeft genomen, en in dit geval meer in het bijzonder de elementen met betrekking tot het recht van de verzoeker op gezins- en privéleven;

Dat in aanvulling op wat hierboven is vermeld, het, om te voldoen aan de verplichting tot formele motivering van de bestuurshandelingen, noodzakelijk is dat het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de motivering van de auteur weergeeft op een zodanige manier dat de betrokkene de rechtvaardigingen kan kennen voor de genomen maatregel en de bevoegde rechtbank om haar controle uit te oefenen (RVV, n° 129.161, 11 september 2014; RVV, n° 259.379, 13 augustus 2021);

Dat door de Raad van State is besloten dat:

“Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, bestaat de motivering waaraan elke bestuurshandeling moet worden onderworpen uit de aanduiding, in de wet, van de juridische en feitelijke overwegingen die de goedkeuring ervan heeft bepaald; dat deze motivering adequaat, dat wil zeggen exact, volledig en specifiek voor het geval moet zijn” (Raad van State, arrest nr. 185.724 van 19 augustus 2008; RG: A.I 79.818/29.933);

Dat de tegenpartij een bevel uitvaardigt tegen verzoekers om het grondgebied te verlaten dat zij baseert op artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 zonder de impact van deze beslissing op het recht op eerbiediging van de verzoekers concreet te onderzoeken ' gezinsleven;

Uit de bestreden handeling en het administratief dossier - en meer in het bijzonder uit de summier nota die aan de vaststelling van de bestreden handeling voorafging - blijkt dat de tegenpartij enkel de verschillende elementen met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoekster heeft opgesomd om tot de conclusie te komen dat niets zich verzette tegen de goedkeuring van een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat de bestreden handeling echter ook gericht is op twee minderjarige kinderen;

Dat indien artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 enkel voorziet in de afweging van het belang van het kind en van het gezinsleven, het feit blijft dat het eenvoudig opsommen van de punten die kenmerkend zijn voor het gezinsleven van de verzoeker zonder een nauwgezet onderzoek van de zijn situatie en zonder rekening te houden met alle voor de zaak relevante elementen in strijd is met de vereisten van deze bepaling;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn recente arrest nr. 259.345 van 12 augustus 2021 specificeert dat:

“De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM het begrip “gezinsleven ” noch het begrip “privé/even ” definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die los van het nationale recht moeten worden uitgelegd. Wat betreft het bestaan van een “gezinsleven” moet eerst nagegaan worden of het om een gezin gaat. Dan moet blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is

(EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, 150). Het begrip privé leven wordt evenmin gedefinieerd door artikel 8 EVRM. Het EHRM wijst erop dat het begrip "privé leven" een ruim begrip is en dat het niet mogelijk of nodig is om er een uitputtende definitie aan te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

Dat het duidelijk is dat de relatie tussen verzoekers en hun echtgenoot/vader het gezinsleven vormt in de zin van artikel 8 EVRM en dat tegenpartij bij het nemen van de beslissing van de bestreden handeling rekening moest houden met dit element, quod non in dit geval;

Dat alleen de uitvoering van de bestreden handeling tot gevolg zou hebben dat verzoekers worden gescheiden van hun echtgenoot/vader, schoonouders/grootouders en schoonzus/tante bij wie zij in wonen;

Dat deze elementen bij de tegenpartij bekend zijn omdat ze zijn toegevoegd aan het administratieve dossier van de verzoeker na het verzoek om internationale bescherming en voordat de beslissing is genomen om een bevel tot verlaten van het grondgebied tegen hem uit te vaardigen;

Dat het onbetwistbaar is dat de relatie van verzoeker met zijn ouders en zijn zus valt onder het begrip gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Dat het dus onjuist is dat de tegenpartij in het administratief dossier concludeert dat het privé- en gezinsleven van verzoekers behouden blijft omdat ook haar echtgenoot een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;

Dat deze redenering neerkomt op het ontkennen van de kwalificatie van "gezinsleven" voor de relaties die verzoekers onderhouden met de ouders en de zus van hun echtgenoot/vader;

De banden tussen de betrokken partijen zijn echter nauw en vallen binnen de reikwijdte van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;

Aangezien deze linken bekend zijn bij de tegenpartij, is het verbazingwekkend dat ze op geen enkel moment in zijn motivatie voorkomen;

Dat het scheiden van een gezin en de verwijdering van sommige van zijn leden, zoals het onherroepelijk verbreken van de banden tussen hen, neerkomt op schending van de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de menselijke en fundamentele vrijheden;

De tegenpartij heeft deze echter buiten beschouwing gelaten bij het onderzoek van verzoekers situatie;

Dat in die zin de bestreden handeling in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van buitenlanders, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en is een kennelijke beoordelingsfout.

Tweede tak

GEZIEN, de bestreden handeling geen enkele motivering bevat met betrekking tot het hogere belang van de minderjarige kinderen die eronder vallen;

TERWIJL, dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 niettemin oplegt om rekening te houden met de belangen van het kind;

Dat de belangen van het kind ook worden beschermd door artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat bepaalt: "Bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare instellingen of die geen sociale bescherming genieten, kunnen rechtbanken, administratieve autoriteiten of wetgevende instanties organen, moet het belang van het kind de eerste overweging zijn".

Dat het belangrijk is te benadrukken dat het belang van het kind "in het algemeen verwijst naar het welzijn van het kind. dat afhangt van verschillende bijzondere omstandigheden zoals zijn leeftijd en rijpheid, de aan- of afwezigheid van zijn ouders, de omgeving waarin hij leeft en zijn persoonlijke geschiedenis" (Richtlijnen van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen (UNHCR) met betrekking tot de bepaling van "de belangen van het kind, in EHRM, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk / Zwitserland, §52) (cursivering toegevoegd) .

Dat het bestaan van het gezinsleven van verzoeker ongetwijfeld blijkt uit het administratief dossier;

Dat het scheiden van minderjarige kinderen van hun grootouders en hun tante in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en hun belangen ernstig schaadt;

Dat ook uit het administratief dossier van verzoekers blijkt dat de twee kinderen, D. en P., onderwijs volgen in België, het land waar ze volledig geïntegreerd zijn en hun hele privé- en sociale leven hebben opgebouwd;

Dat de afgelegen ligging van het territorium onvermijdelijk een breuk inhoudt in het toezicht op hun scholing en in de opbouw van hun sociale omgeving;

Dat het EHRM er met betrekking tot het belang van het kind aan herinnerde: "Als het om gezinnen gaat, moeten de autoriteiten hij hun beoordeling van de evenredigheid rekening houden met het belang van het kind. Dit evenwicht moet worden geborgd door met name rekening te houden met internationale verdragen de overeenkomst over de rechten van het kind (zie Popov, reeds aangehaald, § 13 9). Het Hof benadrukt dat er een brede consensus bestaat - ook in het internationaal recht - rond het idee dat bij alle beslissingen over kinderen hun belang voorop moet staan (ibid., § 140, X v. Letland [GCJ, nr. 27853/09, § 96, EVRM 2013). » (EHRM, arrest nr. 19113/09 van 10 juli 2014, zaak Senigo Longue en anderen v. Frankrijk, nr. 68);

Dat het beginsel van het belang van het kind op zijn minst een interpretatief beginsel is met betrekking tot andere nationale of internationale bepalingen;

Noch uit de bestreden handeling, noch uit het administratief dossier van verzoekers blijkt echter dat de tegenpartij rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen en daarmee in strijd is met de vereisten van artikel 74/13 van voornoemd wet;

Dat de belangen van de kinderen in alle gevallen door de Belgische autoriteiten moeten worden gerespecteerd, aangezien het in aanmerking nemen van de belangen van het kind ook wordt voorgeschreven door artikel 22bis van de Grondwet, dat als volgt luidt: "In elke beslissing die hem aangaat, het belang van het kind wordt op primordiale wijze in aanmerking genomen. » ;

Dat tegenpartij er tijdens de analyse van de belangen van het kind in het administratieve dossier van de verzoeker inderdaad mee instemt om aan te geven dat de kinderen van de verzoeker het lot van hun moeder volgen, die ook een verzoek om internationale bescherming had ingediend;

Dat deze motivatie alleen maar als onvolledig kan worden omschreven;

Dat tegenpartij haar beslissing niet heeft gemotiveerd met het oog op de belangen van de minderjarige kinderen van verzoeker, hetgeen echter wel wordt vermeld in haar administratief dossier en meer bepaald in de summiere nota voorafgaand aan de beslissing van tegenpartij;

Dat de bestreden handeling dus in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en haar verplichtingen voldoende redenen op te geven.

Derde tak

GEZIEN in het administratief dossier van verzoekers wordt melding gemaakt van de schoolloopbaan van de minderjarige kinderen op het grondgebied van het Koninkrijk, hetgeen de tegenpartij er echter niet van weerhoudt om tegen verzoeker een bevel tot het verlaten van het grondgebied vast te stellen;

TERWIJL artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind garandeert het recht op onderwijs;

Dat volgens artikel 2 van het aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten en vrijheden van de mens

“Niemand kan het recht op onderwijs worden ontzegd. De Staat zal bij de uitoefening van de functies die hij op het gebied van opvoeding en onderwijs zal vervullen, het recht van de ouders respecteren om deze opvoeding en deze leer te verzekeren in overeenstemming met hun religieuze en levensbeschouwelijke overtuigingen. » ;

Dat dit recht op onderwijs nog steeds wordt geregeld door artikel 13.2 van het IVESCR en door artikel 24 van de Grondwet;

Dat de onderbreking van het huidige onderwijs door de Raad van State wordt beschouwd als een bron van ernstige schade die moeilijk te herstellen is (RV, arrest nr. 75.549 van 3 augustus 1998; RV arrest nr. °74.880 van 30 juni 1998) ;

Dat ze in feite gewend zijn om in België hun opleiding in het Frans te volgen;

Dat deze elementen van het grootste belang zijn met betrekking tot de bestreden handeling;

Dat tegenpartij het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gemotiveerd zonder rekening te houden met de scholing van minderjarige kinderen en hun lot in geval van uitzetting;

Dat om te voldoen aan de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren, een besluit duidelijk en ondubbelzinnig de motivering van de auteur moet weergeven, zodat belanghebbenden de rechtvaardiging van de genomen maatregel kennen en de bevoegde rechtbank zijn controle kan uitoefenen (zie in het bijzonder RVV, arrest nr. 9105 van 21 maart 2008, RDE, nr. 147, 2008, p.65);

Dat door de Raad van State werd beslist dat “volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, de motivering waarvan elke bestuurshandeling het voorwerp moet zijn, bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die hebben geleid tot de vaststelling ervan; dat deze motivering adequaat, dat wil zeggen exact, volledig en specifiek voor het geval moet zijn” (Raad van State, arrest nr. 185.724 van 19 augustus 2008; RG: A4 79.818/29.933);

Dat tegenpartij, door de bestreden handeling niet te rechtvaardigen, met name wat de schoolopleiding van de kinderen betreft, haar beslissing onvoldoende rechtvaardigt;

Dat de bestreden handeling derhalve onvoldoende en onvoldoende gemotiveerd is;

Dat het onmiskenbaar is dat de belangen van kinderen erin bestaan om hun school in België voort te zetten in een systeem dat ze kennen en in een taal die ze begrijpen, in plaats van hun huidige schooljaar plotseling te moeten onderbreken om hun school in Brazilië voort te zetten;

Dat de bestreden beschikking ook het recht op onderwijs van de kinderen van de verzoeker schendt;

Dat in feite, door de kinderen van verzoekster te dwingen hun lopende schooljaar in België te onderbreken en hen te dwingen hun opleiding in Brazilië voort te zetten in een ander onderwijssysteem en in een andere taal dan die waarin zij altijd zijn opgeleid, om hen van hun recht op onderwijs;

Dat derhalve moet worden geconcludeerd dat tegenpartij door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van minderjarige kinderen niet heeft behartigd en het recht op onderwijs van zijn kinderen niet heeft geëerbiedigd;

Dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 28 van het Internationaal Verdrag betreffende de rechten van de kind, van artikel 2 van het aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, van artikel 13.2 van het

IVESCR en van artikel 24 van de Grondwet, voor zover het geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoeker;

Dat de bestreden handeling derhalve nietig moet worden verklaard.”

2.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster aan dat uit de bestreden beslissing en het administratief blijkt dat verweerder enkel de verschillende elementen met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoekster heeft opgesomd om tot de conclusie te komen dat deze elementen geen hinderpalen vormen voor haar terugkeer naar haar land van herkomst. In de eerste plaats voert zij aan dat zij en haar kinderen een gezinsleven onderhouden met haar echtgenoot. Volgens verzoekster is het onjuist om te stellen dat haar gezins- en privéleven behouden blijft omdat ten aanzien haar echtgenoot en vader van haar kinderen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd. Met deze redenering zou verweerder het gezinsleven met de andere familieleden op het grondgebied ontkend worden. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft verzoeksters gezinsleven dient er in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verweerder motiveert echter dat het louter samenwonen niet noodzakelijk betekent dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij en haar kinderen een gezinsleven onderhouden met haar schoonzus en grootouders, die legaal op het grondgebied verblijven. Verzoekster laat echter na om haar betoog te onderbouwen met concrete stukken. Er liggen geen elementen voor die erop wijzen dat verzoekster en haar kinderen een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie onderhouden met de voormelde familieleden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft verzoeksters echtgenoot, erkent zij uitdrukkelijk dat hij op dezelfde datum als verzoekster en hun kinderen ook ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten is afgeleverd. Zij kunnen zich samen naar hun land van herkomst begeven. In de mate dat verzoekster betoogt dat zij door het bestreden bevel gescheiden zal worden van haar echtgenoot, kan zij aldus niet worden gevolgd.

2.2.2. Wat betreft het hoger belang van de kinderen, wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Deze primaire verantwoordelijkheid van de ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat verweerder, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich onder een geldige verblijfstitel op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden. De verplichting voor verweerder om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zover dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent het hoger belang van haar kinderen, dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht omvat. Zoals verzoekster zelf ook aanstipt, bevat het administratief dossier een interne nota van 20 januari 2022 waarin er uitdrukkelijk rekening wordt erkend dat verzoekster samen met haar en echtgenoot en twee minderjarige kinderen op het grondgebied verblijft. Er wordt op gewezen dat het kerngezin behouden blijft aangezien ten aanzien van de vader van de kinderen tevens een bevel werd afgeleverd.

In verband met het hoger belang van haar kinderen voert verzoekster aan dat haar kinderen alhier naar school lopen, volledig geïntegreerd zijn en hun sociale leven in België hebben opgebouwd. Zij beroept zich op de schending van artikel 24 van de Grondwet en artikel 12.2 van het IVESCR. In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat uit voormelde bepalingen geen verblijfsrecht geput kan worden. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Staten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Staten zijn aldus gemachtigd om de

voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Bovendien voerde verzoekster hetzelfde argument aan in het kader van haar aanvraag om machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de weigeringsbeslissing van 18 januari 2022 motiveerde verweerder hieromtrent als volgt:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder tonen betrokkenen niet aan dat hun moedertaal voor hun oudste zoon een onbekende taal is. Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kind niet zouden hebben opgevoed in hun moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheersen, en temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen zeker van oktober 2014 tot 02.03.2018 in Brazilië verbleven en zij dus zeker hun oudste zoon hebben opgevoed in hun moedertaal. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor dat hun oudste zoon, omwille van eventuele taalproblemen, niet zou kunnen aansluiten in het onderwijssysteem in Brazilië”.

Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd verworpen met arrest nr. 274 731 van 28 juni 2022. Voormelde beslissing is derhalve definitief. Zoals opgemerkt in de voormelde weigeringsbeslissing blijkt niet dat de kinderen van verzoekster hun scholing niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst.

Verzoekster en haar echtgenoot dienden ervan bewust te zijn dat zij en hun kinderen zich in een preciaire situatie in België bevinden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de voormelde elementen de afgifte van het onderhavige bevel in de weg staat.

Een schending van het hoger belang van de kinderen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoekster voert tevens aan dat zij een kring van sterke en diepgewortelde sociale relaties heeft opgebouwd. In de mate dat zij hierbij de schending van haar privéleven aanvoert, komt het verzoekster toe om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster haar betoog niet onderbouwt met concrete stukken waardoor er niet vastgesteld kan worden dat zij wel effectief dergelijk intense banden is aangegaan. Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Verzoekster voert tot slot de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze bepaling een weerspiegeling is van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven en het hoger belang van het kind in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. Wat betreft verzoeksters gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT